

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9).

Τροπάρια.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, τῷ
συντρίψαντι θανάτου τὸ κράτος, καὶ φωτίσαντι
ἀνθρώπων τὸ γένος, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων
κραυγάζοντες· Δημιουργέ καὶ Σωτὴρ ἡμῶν δόξα
σοι.

Σταυρὸν ὑπέμεινας Σωτὴρ, καὶ ταφὴν δι' ἡμᾶς,
θανάτῳ δὲ ὡς Θεός, θάνατον ἐνέκρωσας· διὸ
προσκυνοῦμεν τὴν τριήμερόν σου ἀνάστασιν,
Κύριε δόξα σοι.

Ἀπόστολοι ἰδόντες τὴν Ἑγερσιν τοῦ
Δημιουργοῦ, ἐθαύμασαν βοῶντες τὴν αἴνεσιν τὴν
Ἀγγελικὴν. Αὕτη ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας, οὗτος ὁ
πλοῦτος τῆς Βασιλείας, ὁ παθὼν δι' ἡμᾶς, Κύριε
δόξα σοι.

Κᾶν συνελήφθης Χριστέ, ὑπὸ ἀνόμων ἀνδρῶν,
ἀλλὰ σύ μου εἶ Θεός, καὶ οὐκ αἰσχύνομαι,
ἐμαστίχθης τὸν νῶτον, οὐκ ἀρνοῦμαι. Σταυρῷ
προσηλώθης, καὶ οὐ κρύπτω· εἰς τὴν Ἑγερσίν σου
καυχῶμαι· ὁ γὰρ θάνατος σου ζωὴ μου.
Παντοδύναμε καὶ φιλόνητο, Κύριε δόξα σοι.

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9).

Τροπάρια.

Ἐλάτε νὰ χαροῦμε γιὰ τὸν Κύριο, ὁ ὁποῖος συνέτριψε τὸ
κράτος τοῦ θανάτου, καὶ φωτίσει τῶν ἀνθρώπων τὸ γέ-
νος, μαζί μέ τούς Ἀσωμάτους κραυγάζοντας· Δημιουργέ
καὶ Σωτήρα μας, δόξα σοι.

Σταυρὸν ὑπέμεινες, Σωτήρα, καὶ ταφὴ γιὰ μᾶς· ἀλλὰ μέ
θάνατο, ὡς Θεός, νέκρωσες τὸν θάνατο· γι' αὐτὸ
προσκυνοῦμε τὴν τριήμερή σου Ἀνάστασι· Κύριε, δόξα σοι.

Οἱ Ἀπόστολοι, μόλις εἶδαν τὴν Ἀνάστασι τοῦ
Δημιουργοῦ, θαύμασαν φωνάζοντας τὸν ὕμνο τὸν
ἀγγελικό. Αὕτη εἶναι ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας, αὐτός εἶναι ὁ
πλοῦτος τῆς Βασιλείας, Ἐσύ πού ἔπαθες γιὰ μᾶς, Κύριε,
δόξα σοι.

Ἄν καὶ συνελήφθης, Χριστέ, ἀπὸ παρανόμους
ἀνθρώπους, ὅμως Ἐσύ εἶσαι Θεός μου καὶ δέν ντρέπομαι·
μαστιγώθηκες στὰ νῶτα σου, δέν τό ἀρνοῦμαι· στόν Σταυ-
ρὸ καρφώθηκες καὶ δέν τό κρύβω· γιὰ τὴν Ἀνάστασή σου
καυχῶμαι, διότι ὁ θάνατός σου εἶναι ζωὴ μου· Παντοδύνα-
με καὶ Φιλόνητο Κύριε, δόξα σοι.

Δαυϊτικὴν προφητείαν ἐκπληρῶν, Χριστὸς μεγαλειότητα, ἐν Σιών, τὴν οἰκίαν Μαθηταῖς ἐξεκάλυψεν, αἰνετὸν δεικνὺς ἑαυτόν, καὶ δοξαζόμενον αἰεὶ, σὺν Πατρὶ τε καὶ Πνεύματι ἁγίῳ, πρότερον μὲν ἄσαρκον ὡς Λόγον, ὕστερον δὲ δι' ἡμᾶς, σεσαρκωμένον, καὶ νεκρωθέντα ὡς ἄνθρωπον, καὶ ἀναστάντα κατ' ἐξουσίαν ὡς φιλόανθρωπον.

Κατῆλθες ἐν τῷ Ἄϊδι, Χριστέ, ὡς ἠβουλήθης, ἐσκύλευσας τὸν θάνατον, ὡς Θεὸς καὶ Δεσπότης, καὶ ἀνέστης τριήμερος, συναναστήσας τὸν Ἀδάμ, ἐκ τῶν τοῦ Ἄιδου δεσμῶν καὶ τῆς φθορᾶς, κραυγάζοντα καὶ λέγοντα· δόξα τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Ἐν τάφῳ κατετέθης, ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριε, καὶ ἀνέστης τριήμερος, ὡς δυνατὸς ἐν ἰσχύϊ, συναναστήσας τὸν Ἀδάμ, ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου, ὡς παντοδύναμος.

Δόξα Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μήτηρ μὲν ἐγνώσθης, ὑπὲρ φύσιν Θεοτόκε, ἔμεινας δὲ παρθένος, ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοϊαν, καὶ τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐρμηνεῦσαι γλῶσσα οὐ δύναται· παραδόξου γὰρ οὔσης τῆς συλλήψεως Ἄγνη, ἀκατάληπτός ἐστιν ὁ τρόπος τῆς κυήσεως· ὅπου γὰρ βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως τάξις. Διό σε πάντες Μητέρα τοῦ Θεοῦ γινώσκοντες, δεόμεθά σου ἐκτενῶς. Πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

Δαυϊτικὴ προφητεία ἐκπληρώνοντας ὁ Χριστὸς ἀποκάλυψε στοὺς Μαθητὲς τοῦ στήν Ἱερουσαλήμ τὸ δικό του μεγαλεῖο, δείχνοντας τὸν ἑαυτό του ἄξιο ὕμνων καὶ δοξασμένο πάντοτε μαζί με τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα· πρῶτα μὲν ἄσώματο, ὡς Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὕστερα ὅμως σαρκωμένο, καὶ νεκρωμένο βέβαια ὡς ἄνθρωπο, ἀναστημένο ὅμως ὡς Φιλόανθρωπο.

Κατέβηκες στὸν ἄδη, Χριστέ, ὅπως θέλησες, ἀπογύμνωσες τὸ θάνατο ὡς Θεὸς καὶ Κύριος· καὶ ἀναστήθηκες τριήμερος ἀναστήνοντας μαζί σου τὸν Ἀδάμ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ ἄδη καὶ τῆς φθοράς, ὁ ὁποῖος κραυγάζει καὶ λέγει· δόξα στήν Ἀνάστασή σου, μόνε Φιλόανθρωπε.

Τοποθετήθηκες στὸν τάφο, Κύριε, ὅπως κάποιος πού κοιμᾶται, καὶ ἀναστήθηκες τριήμερος ὡς δυνατὸς μὲ μεγάλη δύναμη, ἀναστήνοντας τὸν Ἀδάμ ἀπὸ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου, ὡς παντοδύναμος.

Δόξα Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἀναγνωρίσθηκες βέβαια Μητέρα ἀνώτερη ἀπὸ τῆ φύση, Θεοτόκε, ἔμεινες ὅμως Παρθένος ἐπάνω ἀπὸ τῆ λογική καὶ τὸ νοῦ· καὶ τὸ θαῦμα τῆς γεννήσεώς σου δέν μπορεῖ νά τό ἐξηγήσει γλῶσσα· διότι ὑπάρχοντας παράδοξη ἢ σύλληψη, Ἄγνη, εἶναι ἀκατανόητος ὁ τρόπος τῆς κυοφορίας σου· ἀλήθεια! ὅπου θέλει ὁ Θεός, νικίεται ἡ τάξη τῆς φύσεως. Γι' αὐτό ὅλοι ἀναγνωρίζοντάς σε, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, σέ παρακαλοῦμε διαρκῶς. Πρέσβευε, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

<p>Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11). Έκτενης...κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14). Απόστιχα: Στίχοι: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 14-15). Τροπάρια. Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, Σωτὴρ τοῦ κόσμου καὶ συνήγειρας τοὺς ἀνθρώπους, σὺν τῇ σαρκί σου, Κύριε δόξα σοι. Τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ φωτίσαντα τὰ πάντα, δεῦτε προσκυνήσωμεν· ἐκ τῆς τοῦ Ἄιδου γὰρ τυραννίδος, ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, διὰ τῆς αὐτοῦ τριήμερου Ἐγέρσεως, ζῶν ἡμῖν δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Ὑπὸ τὸν Ἄϊδην κατελθὼν Χριστέ, θάνατον ἐσκύλευσας, καὶ τριήμερος ἀναστὰς, ἡμᾶς συνανέστησας, δοξάζοντας τὴν σὴν παντοδύναμον Ἐγερσιν, Κύριε φιλάνθρωπε. Φοβερός ὄφθης Κύριε, ἐν τάφῳ κείμενος ὡς ὁ ὑπνῶν, ἀναστὰς δὲ τριήμερος ὡς δυνατός, τὸν Ἀδὰμ συνανέστησας κραυγάζοντα· δόξα τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε. Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ὑπὸ τὴν σὴν Δέσποινα σκέπην, πάντες οἱ γηγενεῖς, προσπεφευγότες βοῶμέν σοι· Θεοτόκε ἢ ἐλπίς ἡμῶν, ῥῦσαι ἡμᾶς ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16).</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελίδα 9-11). Έκτενης...κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14). Απόστιχα: Στίχοι: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 14-15). Τροπάρια. Ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο, Σωτήρα τοῦ Κόσμου, καὶ ἀνέστησες τοὺς ἀνθρώπους μαζί μέ τό σῶμα σου· Κύριε, δόξα σοι. Αὐτόν πού ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, καὶ φώτισε τά πάντα, ἐλᾶτε νά τόν προσκυνήσουμε· διότι μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ ἄδη μέ τή δική του τριήμερη Ἀνάσταση, δωρίζοντας σ' ἐμᾶς ζωή καί τό μέγα ἔλεος. Ἀφοῦ κατέβηκες, Χριστέ, κάτω ἀπὸ τὸν ἄδη, ἀπογύμνωσες τὸν θάνατο, καὶ ἀφοῦ ἀναστήθηκες, ἀνέστησες μαζί σου ἐμᾶς, πού δοξάζουμε τή δική σου παν- τοδύναμη Ἀνάσταση, Κύριε Φιλάνθρωπε. Φοβερός φάνηκες, Κύριε, τοποθετημένος στὸν τάφο ὅπως ὁ κοιμισμένος· ἀλλά ἀφοῦ ἀναστήθηκες τριήμερος ὡς δυνατός, ἀνέστησες μαζί σου τὸν Ἀδὰμ, ὁ ὁποῖος κραυ- γάζει· δόξα στή Ἀνάστασή σου, μόνε Φιλάνθρωπε. Δόξα Καὶ νῦν Θεοτοκίο. Κάτω ἀπὸ τή σκέπη σου, Κυρία, καταφεύγοντας, ὅλοι οἱ γῆινοι σοῦ φωνάζουμε· Θεοτόκε ἢ ἐλπίδα μας, λύτρωσέ μας ἀπὸ ἀμέτρητα πταίσματα καὶ σῶσε τίς ψυχές μας. Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16).</p>
---	--	---

<p>Απολυτίκιον. Κατέλυσας τῷ Σταυρῷ σου τὸν θάνατον, ἠνέφξας τῷ Ληστῇ τὸν Παράδεισον, τῶν Μυροφόρων τὸν θρῆνον μετέβαλες, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις κηρύττειν ἐπέταξας· ὅτι ἀνέστης Χριστὲ ὁ Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Ὡς τῆς ἡμῶν Ἀναστάσεως θησαύρισμα, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας Πανύμνητε, ἐκ λάκκου καὶ βυθοῦ πταισμάτων ἀνάγαγε· σὺ γὰρ τοὺς ὑπευθύνους τῇ ἀμαρτία, ἔσωσας τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν, ἢ πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ ἐν τόκῳ Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον πάλιν οὔσα Παρθένος. (Ἀπόλυσις: (Συλλειτουργικόν. 16-17).</p> <p>ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ. ΟΡΘΟΣ. Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31). Καθίσματα Ἡ Ζωὴ ἐν τῷ τάφῳ ἀνέκειτο, καὶ σφραγίς ἐν τῷ λίθῳ ἐπέκειτο, ὡς Βασιλέα ὑπνοῦντα, στρατιῶται ἐφύλαττον Χριστόν, καὶ Ἄγγελοι ἐδόξαζον, ὡς Θεὸν ἀθάνατον. Γυναῖκες δὲ ἐκραύγαζον· ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα... Τῇ τριημέρῳ ταφῇ σου σκυλεύσας τὸν θάνατον, καὶ φθαρέντα τὸν ἄνθρωπον, τῇ</p>			<p>Απολυτίκιο. Κατέλυσες μέ τόν Σταυρό σου τόν θάνατο, ἄνοιξες στόν ληστή τόν παράδεισο· τῶν Μυροφόρων τό θρῆνο τόν μετέ- βαλες, καί στούς Ἀποστόλους σου ἔδωσες διαταγή νά κη- ρύττουν, ὅτι ἀναστήθηκες, Χριστέ Θεέ μας, παρέχοντας στόν κόσμο τό μέγα ἔλεος. Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο. Ὡς θησαυρός τῆς Ἀναστάσεώς μας βγάλε μας ἀπό τόν λάκκο καί τόν βυθό τῶν πταισμάτων μας· διότι ἐσύ ἐμᾶς τούς ὑπευθύνους γιά τήν ἀμαρτία, μᾶς ἔσωσες, ἀφοῦ γέννησες τή σωτηρία· Ἐσύ ἡ ὁποία εἶσαι πρὶν ἀπό τή γέν- νηση Παρθένος, καί κατά τή γέννηση Παρθένος, καί μετὰ τή γέννηση πάλι Παρθένος. (Ἀπόλυση: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 16-17).</p> <p>ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ. ΟΡΘΟΣ. Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 17-31). Καθίσματα Ἡ ζωὴ κοίτονταν στόν τάφο , καί σφραγίδα τοποθετοῦνταν στό λίθο· ὡς Βασιλέα πού κοιμῶταν στρατιῶτες φύλαγαν τόν Χριστό, καί Ἄγγελοι τόν δόξαζαν ὡς Θεόν ἀθάνατο. Καί γυναῖκες κραύγαζαν· ἀναστήθηκε ὁ Κύριος παρέχοντας στόν κόσμο τό μέγα ἔλεος. Δόξα... Μέ τήν τριήμερη ταφή σου ἀπογύμνωσες τόν θάνατο, καί τόν ἄνθρωπο πού εἶχε φθαρεῖ, τόν ἀνέστησες, Χριστέ</p>
--	--	--	---

ζωηφόρω Ἐγέρσει σου, ἀναστήσας, Χριστὲ ὁ Θεός,
ὡς φιλόανθρωπος δόξα σοι.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὸν σταυρωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ἀναστάντα
Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ καθελόντα τοῦ θανάτου τὸ
κράτος, ἀπαύστως ἰκέτευε, Θεοτόκε Παρθένε, ἵνα
σώση τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος, ἡ Ζωὴ ἐκ
τάφου ἀνέτειλας Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ τῶν θυρῶν
κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης, ἡ πάντων
ἀνάστασις· Πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων
ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα...

Ἐπὶ τὸ μνήμα ἔδραμον Γυναῖκες, μετὰ
δακρύων μύρα φέρουσαι, καὶ στρατιωτῶν φυ-
λασσόντων σε, τὸν τῶν ὅλων Βασιλέα, ἔλεγον πρὸς
ἑαυτάς· τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον; ἀνέστη ὁ
μεγάλης Βουλῆς Ἄγγελος, πατήσας τὸν θάνατον·
Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, λιμὴν
καὶ προστασία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων· ἐκ σοῦ
γὰρ ἔσαρκώθη ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου· μόνη γὰρ
ὑπάρχεις Μήτηρ καὶ Παρθένος, ἀεὶ εὐλογημένη
καὶ δεδοξασμένη, πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῷ,
εἰρήνην δωρήσασθαι, πάση τῇ οἰκουμένῃ.

Εὐλογητάρια:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 31-32).

Θεέ μας, μέ τήν Ανάστασή σου ὡς Φιλάνθρωπος, δόξα σ'
ἔσένα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὸν Χριστὸ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος σταυρώθηκε γιὰ μᾶς, καὶ
ἀναστήθηκε καὶ κατέλυσε τὸ κράτος τοῦ θανάτου, ἰκέτευε
ἀκατάπαυστα, Θεοτόκε Παρθένε, νὰ σώσει τίς ψυχές μας.

Ἐνῶ ἦταν σφραγισμένο τὸ μνήμα, ἀνέτειλες ἀπὸ τὸν
τάφο Ἐσύ ἡ ζωὴ, Χριστέ Θεέ μας· καὶ ἐνῶ ἦταν κλεισμένες
οἱ θύρες, παρουσιάσθηκες στοὺς Μαθητές Ἐσύ ἡ
ἀνάστασις ὅλων· ἐγκαινιάζοντας διὰ μέσου αὐτῶν σ' ἐμᾶς
Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο μᾶς καθοδηγεῖ στὴν εὐθεία ὁδὸ κατὰ τὸ
μέγα σου ἔλεος.

Δόξα...

Ἦλθαν τρέχοντας στό μνήμα γυναῖκες μέ δάκρυα φέρ-
νοντας μύρα, καὶ ἐπειδὴ σ' ἐφύλαγαν στρατιῶτες, ἔλεγαν ἡ
μία στὴν ἄλλη· ποίος θὰ μᾶς παραμερίσει τὸν λίθο; (καὶ
ἄκουαν φωνὴ Ἀγγέλων πού ἔλεγε)· ἀναστήθηκε ὁ Ἄγγελος
τῆς μεγάλης βουλῆς, ἀφοῦ πάτησε τὸν θάνατο· Παντοδύ-
ναμε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε Κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, λιμάνι καὶ
προστασία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων· διότι ἀπὸ σένα πῆρε
σάρκα ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου· ἐπειδὴ εἶσαι ἡ μόνη Μητέ-
ρα καὶ Παρθένος· Ἐσύ πού εἶσαι πάντοτε εὐλογημένη καὶ
δοξασμένη, πρέσβευε στὸν Χριστὸ τὸν Θεό, νὰ δωρίσει
εἰρήνην σέ ὅλη τὴν οἰκουμένη.

Εὐλογητάρια:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 31-32).

<p>Ὑπακοή. Ὁ ἡμετέραν μορφήν ἀναλαβών, καὶ ὑπομείνας Σταυρὸν σωματικῶς, σῶσόν με τῇ Ἀναστάσει σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὡς φιλάνθρωπος. Οἱ Ἀναβαθμοί. Ἀντίφωνον Α'.</p> <p>Τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών, ἐκ πλάνης ἐπιστρέψας, καὶ Σωτὴρ ζώωσον, ἐξαίρων δουλοπαθείας. Ἐν τῷ νότῳ ὁ σπείρων θλίψεις, νηστείας μετὰ δακρύων, οὗτος χαρᾶς δρέψεται, δράγματα ἀειζωοτροφίας. Δόξα... καὶ νῦν ...</p> <p>Ἁγίῳ Πνεύματι, πηγὴ τῶν θείων θησαυρισμάτων, ἐξ οὗ σοφία, σύνεσις, φόβος, αὐτῶ αἴνεσις, δόξα, τιμὴ καὶ κράτος.</p> <p>Ἀντίφωνον Β'.</p> <p>Ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον τὸν τῆς ψυχῆς, μάτην κοπιῶμεν· πλὴν γὰρ αὐτοῦ, οὐ πρᾶξις, οὐ λόγος τελεῖται.</p> <p>Τοῦ καρποῦ τῆς γαστροῦς, οἱ Ἅγιοι πνευματοκινήτως, ἀναβλαστοῦσι πατρῶα δόγματα υἰοθεσίας. Δόξα... Καὶ νῦν ...</p> <p>Ἁγίῳ Πνεύματι, τὰ σύμπαντα τὸ εἶναι ἔχει· πρὸ πάντων γὰρ Θεός, τῶν ὅλων κυριότης, φῶς ἀπρόσιτον, ζωὴ τῶν πάντων.</p> <p>Ἀντίφωνον Γ'.</p>			<p>Ὑπακοή. Ἐσὺ πού ἀνέλαβες τὴ δική μας μορφή, καὶ ὑπέμεινες Σαυρό σωματικά, σῶσε με μέ τὴν Ἀνάστασή σου, Χριστέ Θεέ μου, ὡς φιλάνθρωπος. Ἀναβαθμοί. Ἀντίφωνον Α'.</p> <p>Ἐσὺ πού ἐπέστρεψες τοὺς αἰχμαλώτους Ἰσραηλίτες ἀπὸ τὴν πλάνη, ζωοποίησέ με κι ἐμένα βγάζοντάς με ἀπὸ τὴ δουλεία τῶν παθῶν.</p> <p>Ὅποιος σπέρνει στὸν Νότο θλίψεις καὶ νηστεῖες μέ δάκρυα, αὐτός θά θερίσει δράγματα (χοῦφτες) χαρᾶς αἰωνίου ζωῆς. Δόξα Καὶ νῦν</p> <p>Στὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὑπάρχει ἡ πηγὴ τῶν θεϊκῶν θησαυρῶν, ἀπὸ τό ὁποῖο προέρχεται ἡ σοφία, ἡ σύνεση, ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, σ' αὐτό ἀνήκει ὕμνος, δόξα, τιμὴ καὶ δύναμη.</p> <p>Ἀντίφωνον Β'.</p> <p>Ἐὰν ὁ Κύριος δέν οἰκοδομήσῃ τό οἰκοδόμημα τῆς ψυχῆς, ἄδικα κοπιᾶζουμε· διότι χωρὶς αὐτόν οὔτε πράξη οὔτε λόγος ἐκτελεῖται.</p> <p>Ἀπὸ τοὺς καρπούς τῶν σπλάχνων τους οἱ ἅγιοι κινού- μενοι ἀπὸ τό Ἅγιο Πνεῦμα ἀναβλαστάνουν τὰ πατροπα- ράδοτα δόγματα τῆς υἰοθεσίας. Δόξα Καὶ νῦν</p> <p>Ἀπὸ τό Ἅγιο Πνεῦμα τὰ σύμπαντα ἔχουν τὴν ὕπαρξη· διότι πρὶν ἀπὸ ὅλα, εἶναι Θεός τῶν ὅλων, κυριαρχία, φῶς ἀπλησίαστο, ζωὴ τῶν πάντων.</p> <p>Ἀντίφωνον Γ'.</p>
---	--	--	--

Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ὁδοὺς ζωῆς
εὐρόντες, νῦν καὶ αἰεὶ μακαριούνται, δόξα ἀκηράτῳ.

Κύκλω τῆς τραπέζης σου, ὡς στελέχη βλέπων
τὰ ἔκγονά σου, χαῖρε εὐφραίνου, προσάγων ταῦτα,
τῷ Χριστῷ Ποιμενάρχα.

Δόξα... καὶ νῦν ...

Ἁγίῳ Πνεύματι, βυθὸς χαρισμάτων, πλουτοῦ
δόξης, κριμάτων βάθος μέγα, ὁμόδοξον Πατρὶ καὶ
Υἱῷ· λατρευτὸν γάρ.

Προκείμενον.

Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ
σου, μὴ ἐπιλάθῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ
καρδίᾳ μου.

Ἑωθινόν Εὐαγγέλιον: Α' ΙΑ'.

(Ὁκτώηχος. (Σελίδες 190-202).

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...».

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 33-34).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35).

Πεντηκοστάριον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 36).

«Σῶσον ὁ Θεός...».

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 36--37).

Κανών.

Ὡιδὴ Α'. Ἀναστάσιμος.

«Νεῦσει σου πρὸς γεώδη, ἀντιτυπίαν μετήχθη,

Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ἐπειδὴ βρῆκαν τοὺς δρόμους
τῆς ζωῆς, τώρα καὶ πάντοτε θά μακαρίζονται μέ καθαρή
δόξα.

Βλέποντας γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι σου τοὺς ἀπογόνους
σου ὡς βλαστάρια, νά χαίρεσαι καὶ νά εὐφραίνεσαι
ὀδηγώντας τους στοῦ Χριστοῦ, ἐσύ πνευματικέ πατέρα.

Δόξα Καὶ νῦν

Στό Ἅγιο Πνεῦμα ὑπάρχει ὁ βυθὸς τῶν χαρισμάτων,
πλουτοῦ δόξας, μεγάλο βάθος τῶν θεϊκῶν κρίσεων, διότι
πρέπει νά λατρεύεται μέ τὴν ἴδια δόξα μαζί μέ τὸν Πατέρα
καὶ τὸν Υἱό.

Προκείμενο.

Σήκω, Κύριε καὶ Θεέ μου, ἄς ὑψωθεῖ προστατευτικό τό
χερὶ σου, μὴ λησμονήσεις τελείως τοὺς φτωχοὺς σου.

Στίχος: Θά σέ δοξάζω, Κύριε, μέ ὅλη τὴν καρδιά μου.

Ἑωθινόν Εὐαγγέλιον: Α' .- ΙΑ'.

(Ὁκτώηχος. Σελίδες 190-202).

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...».

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 33-34).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 34-35).

Πεντηκοστάριον.

(Συλλειτουργικό.Σελίδα 36).

«Σῶσον ὁ Θεός...».

(Συλλειτουργικό.Σελίδα 36--37).

Κανόνας.

Ὡιδὴ Α'. Ἀναστάσιμος.

Μέ τό νεῦμα σου, Κύριε, ἡ φύση τῶν ὑδάτων πού ἦταν

ἢ πρὶν εὐδιάχυτος, ὑδάτων φύσις Κύριε· ὅθεν ἀβρόχως πεζεύσας, ἄδει Ἰσραήλ σοι, ὦδην ἐπινίκιον».

Κέκριται τοῦ θανάτου, ἡ τυραννὶς διὰ ξύλου, ἀδίκῳ θανάτῳ σου κατακριθέντος Κύριε· ὅθεν ὁ ἄρχων τοῦ σκότους, σοῦ μὴ κατισχύσας, δικαίως ἐκβέβληται.

Ἄιδης σοι προσπελάσας, καὶ τοῖς ὁδοῦσι μὴ σθένων, συντριῖσαι τὸ σῶμά σου, τὰς σιαγόνας τέθλασαι· ὅθεν Σωτὴρ τὰς ὀδύνας λύσας τοῦ θανάτου, ἀνέστης τριήμερος.

Θεοτοκίον.

Λέλυνται αἱ ὀδύνας, αἱ τῆς προμήτορος Εὐας· ὠδῖνας λαθοῦσα γάρ, ἀπειρογάμως τέτοκας· ὅθεν σαφῶς Θεοτόκον, Πάναγνε εἰδότες, σὲ πάντες δοξάζομεν.

Σταυροαναστάσιμος.

Δύο πηγὰς ἡμῖν, ἐν Σταυρῷ ἀνέβλυσεν, ὁ Σωτὴρ ζωηφόρους, ἐκ τῆς αὐτοῦ νυγείσης πλευρᾶς, ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται.

Τάφον οἰκήσας, καὶ ἀναστὰς τριήμερος, ἀφθαρσίας παρέσχεν, ἀπεκδοχὴν Χριστὸς τοῖς θνητοῖς, ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Μόνη Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον ἐδείχθη· τὸν γὰρ Κτίστην τοῦ κόσμου σεσαρκωμένον τέτοκας· χαῖρέ σοι διὸ πάντες κραυγάζομεν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἄβυσσον ἢ τεκοῦσα, τῆς εὐσπλαχνίας

πρὶν ρευστή, μεταβλήθηκε σὲ γήινη (στερεά) ἀντίσταση, γι' αὐτὸ ἀφοῦ πέρασε πεζός, χωρὶς νὰ βραχεῖ ὁ Ἰσραήλ, ψάλλει σ' ἐσένα ἐπινίκιο ἄσμα.

Καταδικάσθηκε ἡ τυραννία τοῦ θανάτου μέ τό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, ἐπειδὴ καταδικάσθηκες σὲ ἄδικο θάνατο, Κύριε· γι' αὐτὸ ὁ ἄρχοντας τοῦ σκότους, μὴ μπορώντας νὰ σὲ νικήσει, δικαιολογημένα ἀποβλήθηκε (παραμερίσθηκε).

Ὁ ἄδης ἀφοῦ σ' ἐπλησίασε ἀπειλητικά, καὶ μὴ μπορώντας νὰ συντριῖσει τὸ σῶμα σου μέ τὰ δόντια του, τοῦ ἔσπασαν τὰ σαγόνια· γι' αὐτὸ, Σωτὴρα, ἀφοῦ ἔλυσες τούς πόνους τοῦ θανάτου, ἀναστήθηκες τριήμερος.

Θεοτοκίον.

Ἔχουν λυθεῖ οἱ πόνοι τῆς προμήτορος Εὐας· διότι ἀποφεύγοντας τούς πόνους τοῦ τοκετοῦ γέννησες χωρὶς πείρα γάμου· γι' αὐτὸ, Πάναγνη, ἀναγνωρίζοντάς σε μέ σαφήνεια Θεοτόκο, ὅλοι σὲ δοξάζουμε.

Σταυροαναστάσιμος.

Δύο πηγὰς πού φέρνουν ζωὴ σ' ἐμᾶς ἀνάβλυσεν ὁ Σωτὴρας στὸν Σταυρὸ ἀπὸ τῆ δικῆ του πληγωμένη πλευρά· ἄς ψάλλουμε σ' αὐτόν, διότι εἶναι δοξασμένος.

Ἀφοῦ κατοίκησε σὲ τάφο καὶ ἀναστήθηκε τριήμερος ὁ Χριστὸς, πρόσφερε στους θνητοὺς προσδοκία (ἀναμονή) ἀφθαρσίας· ἄς ψάλλουμε σ' αὐτόν, διότι εἶναι δοξασμένος.

Θεοτοκίον.

Ἀναδείχθηκες μόνη Παρθένος καὶ μετὰ τῆ γέννηση· διότι γέννησες τὸν Κτίστη τοῦ κόσμου μέ σάρκα· γι' αὐτὸ ὅλοι κραυγάζουμε σ' ἐσένα τό Χαῖρε.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἐσὺ πού γέννησες τὴν ἄβυσσο τῆς εὐσπλαχνίας, Παρ-

Παρθένε, ψυχήν μου καταύγασον, τῇ φωτοφόρῳ λάμπει σου, ὅπως ἀξίως ὑμνήσω, τῶν σῶν θαυμασίων, σὺν πόθῳ τὴν ἄβυσσον.

Βέλει τῆς ἀμαρτίας, κατατρωθέντας ὁ Λόγος, ἡμᾶς θεασάμενος, ὡς εὐεργέτης ᾤκτειρεν· ὅθεν ἀφράστως ἐνοῦται, Πάναγνε, σαρκί τῇ ἐκ σοῦ ὁ Ὑπέρθεος.

Γέγονε τῷ θανάτῳ, κατασχεθεῖσα ἡ φύσις, φθαρτὴ καὶ ἐπικηρος, ἡ τῶν ἀνθρώπων Πάναγνε, σὺ δὲ ζωὴν συλλαβοῦσα, ταύτην ἐκ φθορᾶς, πρὸς ζωὴν ἐπανήγαγες.

Ὡιδὴ Γ'. Αναστάσιμος.

«Ὁ κατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανοὺς, παντοδυνάμω σου Λόγω, στερέωσας, Κύριε Σωτήρ, καὶ τῷ παντουργῷ καὶ θείῳ Πνεύματι, πᾶσαν τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἐν ἀσαλεύτῳ με πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου στερέωσον».

Σὺ ἀνελθὼν ἐπὶ ξύλου, ὑπὲρ ἡμῶν ὀδυνᾶσαι ἐκουσίως εὐσπλαχνε, Σωτήρ, καὶ φέρεις πληγὴν εἰρήνης πρόξενον, καὶ σωτηρίας τοῖς πιστοῖς, δι' ἧς τῷ σῶ Ἐλεῆμον, πάντες κατηλλάγημεν Γεννήτορι.

Σὺ με καθήρας τῆς πληγῆς, τὸν τῇ ψυχῇ τετρωμένον, δρακοντεῖω δήγματι Χριστέ, καὶ ἔδειξας φῶς ἐν σκότει πάλαι μοι, κατωκισμένῳ καὶ φθορᾷ· διὰ Σταυροῦ γὰρ εἰς Αἶδην, καταβεβηκῶς με συνανέστησας.

θένε, φώτισε τὴν ψυχή μου μέ τῇ φωτοφόρο λάμπη σου, γιὰ νὰ ὑμνήσω ἀντάξια τὴν ἄβυσσο τῶν θαυμασίων σου.

Βλέποντάς μας ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, νὰ εἴμαστε τραυματισμένοι μέ τό βέλος τῆς ἀμαρτίας, ὡς εὐεργέτης μᾶς σπλαχνίσθηκε· γι' αὐτό κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο ἐνώνεται, Πάναγνη ὁ Ὑπέρθεος (αὐτός πού εἶναι ἐπάνω ἀπό τοὺς νομιζομένους θεούς) μέ τῇ δικῇ σου σάρκα.

Ἡ φύση τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ νικήθηκε ἀπό τὸν θάνατο, ἔγινε φθαρτὴ καὶ πρόσκαιρη, Πάναγνη· Ἐσὺ ὅμως ἀφοῦ συνέλαβες τὴ Ζωή (τὸν Χριστό), τὴν ἐπανέφερες ἀπό τὴ φθορὰ στὴ ζωή.

Ὡιδὴ Γ'. Αναστάσιμος.

Ἐσὺ, Κύριε Σωτήρα, ὁ ὁποῖος στὴν ἀρχὴ στερέωσες τοὺς οὐρανοὺς μέ τὸν παντοδύναμο Λόγο σου, καὶ μέ τό παντουργό καὶ θεϊκό Πνεῦμα (στερέωσες) ὅλη τὴ δύναμή τους, στερέωσέ με ἐπάνω στὴν πέτρα τῆς ὁμολογίας σου (στό νὰ σέ ὁμολογῶ Θεάνθρωπο).

Ἐσὺ, ἀφοῦ ἀνέβηκες στό ξύλο, γιὰ μᾶς, ὑποφέρεις θεληματικά, εὐσπλαχνε, Σωτήρα, καὶ δέχεσαι πληγὴ, πού προξενεῖ τὴν εἰρήνη καὶ τὴ σωτηρία στοὺς πιστοὺς, μέ τὴν ὁποία, Ἐλεῆμον, ὅλοι συμφιλιωθήκαμε μέ τό Γεννήτορά σου (τὸν Πατέρα σου).

Ἐσὺ μέ καθάρισες ἀπό τὴν πληγὴ, Χριστέ, ἐμένα πού ἤμουν τραυματισμένος στὴν ψυχή ἀπό τό δάγκωμα τοῦ δράκοντα (τοῦ διαβόλου), καὶ ἔδειξες φῶς σ' ἐμένα, πού κατοικοῦσα προηγουμένως σέ σκότος καὶ φθορὰ· διότι κατεβαίνοντας μέ τό Σταυρό σου στὸν ἄδη, μέ ἀνέστησες μαζί σου.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἀπειράνδρου σου Μητρός ταῖς ἰκεσίαις τῶ κόσμῳ τὴν εἰρήνην βράβευσον Σωτήρ, καὶ τῶ Βασιλεῖ τὴν νίκην δώρησαι, κατὰ βαρβάρων δυσμενῶν, καὶ τῆς ἀφράστου σου δόξης, τοὺς δοξολογοῦντάς σε ἀξίωσον.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὁ ἐν Σταυρῷ τὰ πάθη ὑπομείνας, καὶ τῶ Ληστῇ τὸν Παράδεισον ἀνοίξας, ὡς εὐεργέτης καὶ Θεός, στερέωσόν μου τὸν νοῦν εἰς τὸ θέλημά σου, μόνη Φιλάνθρωπε.

Ὁ ἀναστάς τριήμερος ἐκ τάφου, καὶ τὴν ζωὴν τῶ κόσμῳ ἀνατείλας, ὡς ζωοδότης καὶ Θεός, στερέωσόν μου τὸν νοῦν, εἰς τὸ θέλημά σου μόνη Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ἡ τὸν Θεὸν ἀσπόρως συλλαβοῦσα, καὶ τῆς ἀρᾶς τὴν Εὐὰν ῥυσαμένη, Παρθενομήτορ Μαριάμ, δυσώπησον τὸν ἐκ σοῦ, σαρκωθέντα Θεὸν σῶσαι τὴν ποιμνὴν σου.

Τῆς Θεοτόκου.

Δράκων ἐρπύσας ἐξ Ἐδέμ, ἐμὲ θεώσεως πόθῳ, δελεάσας ἔρριψεν εἰς γῆν, ἀλλ' ὁ συμπαθὴς καὶ φύσει εὐσπλαχνος, κατοικτειρήσας θεουργεῖ, ἐν τῇ γαστρί σου σκηνώσας, καὶ ὁμοιωθεὶς μοι Μητροπάρθενε.

Εὐλογημένος ὁ καρπός, τῆς σῆς κοιλίας,
Παρθένε Θεοτόκε, πάντων ἡ χαρὰ· χαρὰν γὰρ

Θεοτοκίον.

Μέ τίς ἰκεσίες τῆς Μητέρας σου, Σωτήρα, πού δέν γνώρισε ἄνδρα, δῶσε ὡς βραβεῖο στὸν κόσμο τὴν εἰρήνην, καὶ δῶρισε στό βασιλιά μας νίκες κατὰ βαρβάρων ἐχθρῶν, καὶ κάνε ἀξιούς τῆς ἀνέκφραστῆς σου δόξας, αὐτοὺς πού σέ δοξολογοῦν.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐσύ πού ἐπάνω στὸν Σταυρό ὑπέμεινες τὰ πάθη, καὶ ἄνοιξες στό ληστή τὸν παράδεισο ὡς εὐεργέτης καὶ Θεός, στερέωσέ μου τὸ νοῦ στό θέλημά σου, Φιλάνθρωπε.

Ἐσύ πού ἀναστήθηκες τριήμερος ἀπὸ τὸν τάφο, καὶ ἀνέτειλες τὴ ζωὴ στὸν κόσμο ὡς ζωοδότης καὶ Θεός, στερέωσέ μου τὸν νοῦ στό θέλημά σου, μόνη Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ πού συνέλαβες τὸν Θεό, χωρὶς ἄνδρα, καὶ λύτρωσες τὴν Εὐὰ ἀπὸ τὴν κατάρα, Παρθένε Μητέρα Μαρία, παρακάλεσε τὸ Θεό πού σαρκώθηκε ἀπὸ σένα, νά σώσει τὴν ποιμνὴ σου (τό κοπάδι σου).

Τῆς Θεοτόκου.

Ὁ δράκοντας (ὁ διάβολος), ἀφοῦ σύρθηκε καὶ μέ ἐξαπάτησε μέ τὸν πόθο τῆς θεώσεως, μέ ἔρριξε ἀπὸ τὸν παράδεισο στὴ γῆ· ἀλλὰ ὁ συμπαθὴς καὶ ἀπὸ τὴ φύση του εὐσπλαχνος, ἀφοῦ μέ σπλαχνίσθηκε, μέ κάνει θεό κατοικώντας στὴν κοιλιά σου, καὶ ἀφοῦ ὁμοιώθηκε μ' ἐμένα, Μητέρα Παρθένε.

Εἶναι εὐλογημένος ὁ καρπός τῆς κοιλιᾶς σου, Θεοτόκε Παρθένε, πού εἶσαι ἡ χαρὰ τῶν πάντων· διότι γέννησες

παντὶ τῷ κόσμῳ τέτοκας, καὶ εὐφροσύνην ἀληθῶς, διασκεδάζουσιν λύπην, τὴν τῆς ἁμαρτίας Θεονύμφευτε.

Ζωὴν αἰώνιον καὶ φῶς, Θεογεννήτορ Παρθένε, καὶ εἰρήνην τέτοκας ἡμῖν, τὸν τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου πόλεμον, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ Θεόν, καταπραΰνουσαν πίστει, καὶ ὁμολογίᾳ τῆς χάριτος.

Μικρὰ Συναπτὴ:
(Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38).

Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου).

ᾨδὴ Δ'. Ἀναστάσιμος.

«Ὁ Πατρικὸς κόλπος μὴ λιπῶν, καὶ καταβὰς ἐπὶ τῆς γῆς, Χριστέ ὁ Θεός, τὸ μυστήριον ἀκήκοα τῆς οἰκονομίας σου, καὶ ἐδόξασά σε μόνε Φιλάνθρωπε».

Τὸν ἑαυτοῦ νῶτον δεδωκώς, ὁ ἐκ Παρθένου σαρκωθεὶς εἰς μᾶστιγας, δούλου πταίσαντος αἰκίζεται, Δεπότης ἀνεύθυνος, διαλύων μου τὰ ἐγκλήματα.

Παρεστηκῶς βήματι κριτῶν, παρανομούντων ὡς κριτὸς εὐθύνεται, καὶ ῥαπίζεται πηλίνῃ χειρὶ, ὁ πλάσας τὸν ἄνθρωπον, ὡς Θεὸς καὶ κρίνων δικαίως τὴν γῆν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀληθῶς Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τὸν Ποιητὴν σου καὶ Υἱὸν ἰκέτευε, πρὸς σωτήριον ἰθῦναί με, λιμένα Πανάμωμε, τοῦ αὐτοῦ ἐνδόξου θελήματος.

Σταυροαναστάσιμος.

ἀληθινὰ χαρὰ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο καὶ εὐφροσύνη, ἢ ὁποία διασκορπίζει τὴ λύπη τῆς ἁμαρτίας, Νύμφη τοῦ Θεοῦ.

Ζωὴ αἰώνια καὶ φῶς καὶ εἰρήνη γέννησες γιὰ μᾶς, Θεογεννήτρια, ἢ ὁποία εἰρήνη καταπαύει τὸν πόλεμο (τὴν ἔχθρα) τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Πατέρα καὶ Θεό, μὲ τὴν πίστη καὶ μὲ τὴν ὁμολογία τῆς χάριτος (τὴν εὐγνωμοσύνη).

Μικρὴ Συναπτὴ:
(Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38).

Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου).

ᾨδὴ Δ'. Ἀναστάσιμος.

Κύριε, Ἐσύ πού δέν ἐγκατέλειψες τίς πατρικὲς ἀγκάλες, καὶ κατέβηκες στὴ γῆ, Χριστέ Θεέ μας, ἄκουσα τό μυστήριον τῆς θείας σου οἰκονομίας, καὶ σ' ἐδόξασα, Φιλάνθρωπε.

Προσφέροντας τὰ νῶτα του σέ μαστίγιον, αὐτὸς πού σαρκώθηκε ἀπὸ Παρθένο, ἐνῶ ἔφταιξε ὁ δούλος (ὁ ἄνθρωπος), πληγώνεται ὁ Κύριος ὁ ἀνεύθυνος διαλύοντας τὰ ἐγκλήματά μου.

Ἀφοῦ παραστάθηκε στό βῆμα τῶν ἀνόμων κριτῶν ὡς ὑπόδικος, καταδικάζεται ὡς ὑπεύθυνος καὶ ραπίζεται ἀπὸ πῆλινο χέρι, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο ὡς Θεός, καὶ ὁ ὁποῖος κρίνει δίκαια τὴ γῆ.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀληθινὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ τὸν Ποιητὴ σου καὶ Υἱό ἰκέτευε, νά μέ κατευθύνει, Πανάμωμε, σέ λιμάνι σωτηρίας τοῦ δικοῦ του ἐνδόξου θελήματος.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὁ μὴ εἰδώς, ἀμαρτίαν, καὶ διὰ ταύτην γεγονώς
Κύριε, ὃ οὐκ ἦσθα, μορφοῦσαι λαβὼν τὸ ἀλλότριον,
ἵνα σώσης τὸν κόσμον, καὶ κτεινῆς δελεάσας τὸν
τύραννον.

Ἐπὶ Σταυροῦ ἀνηρτήθης, καὶ τοῦ προπάτορος
Ἀδάμ, ἔλυσας ἀμαρτίαν· χαρᾶς τὴν προμήτορα,
Κύριε ἐνεπλήσω· ὅτι πάντα τοῦ σώσαι τοὺς
χριστούς σου ἐλήλυθας. (Λεῖπει ἀπὸ τὴν Ὀκτώηχο).

Θεοτοκίον.

Σὺ γεννηθεῖς ἐκ Παρθένου, θνήσκεις, ζωοῖς δὲ
τὸν Ἀδάμ, γνώμη τὸν πλανηθέντα· καὶ γὰρ
κατέπτηξε θάνατος τὴν ἰσχύν σου, ὅτε πάντα τοῦ
σῶσαι, τοὺς φθαρέντας ἐλήλυθας.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἡ ἐκλεκτὴ ὅλη καὶ καλή, ἀναφανεῖσα τῷ Θεῷ
πρὸ κτίσεως, τῇ λαμπρότητι Πανύμνητε, τῆς
φωτοχυσίας σου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε καταφαιδρῶ-
νον.

Θεὸν βροτοῖς τέτοκας Ἀγνή, σεσαρκωμένον ἐξ
ἀγνῶν αἱμάτων σου, τὸν λυτρούμενον παισμάτων
πολλῶν, τοὺς πόθῳ γεραίροντας, καὶ ὑμνοῦντάς σε
Μητροπάρθενε.

Ἱερουργεῖ φύσις λογικὴ, τῷ ἀνατείλαντι, ἐκ
σοῦ Πανύμνητε, τὸ μυστήριον τὸ ἄφραστον, τῆς
κυοφορίας σου, μνηθεῖσα νῦν παμμακάριστε.

Ωιδὴ Ε΄. Ἀναστάσιμος.

«Νὺξ ἀφεγγῆς τοῖς ἀπίστοις Χριστέ, τοῖς δὲ

Ἐσὺ ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζεις ἀμαρτία, καὶ ἄξ αιτίας τῆς
ἐγίνες, αὐτὸ πού δὲν ἦσουν, διαμορφώσεαι παίρνοντας τὸ
ξένο, τὴν ἀνθρώπινη φύση, γιὰ νὰ σώσεις τὸν κόσμο, καὶ
νὰ θανατώσεις τὸν τύραννο, ξεγελώντας τον σάν μέ
δό-
λωμα.

Ἀνυψώθηκες ἐπάνω σέ Σταυρό, καὶ ἀφοῦ διέλυσες τὴν
ἀμαρτία τοῦ Προπάτορα Ἀδάμ, γέμισες μέ χαρὰ τὴν
προμήτορα (τὴν Εὐα)· διότι ἦλθες νὰ σώσεις ὅλους
ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι χρίονται ἀπὸ σένα (γιὰ νὰ σωθοῦν).

Θεοτοκίον.

Ἐσὺ, ἀφοῦ γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο, πεθαίνεις καὶ
ζωογονεῖς τὸν Ἀδάμ πού πλανήθηκε κατὰ τὴ γνώμη του·
διότι κατατρόμαξε ὁ θάνατος ἀπὸ τὴ δύναμή σου, ὅταν
ἦλθες νὰ σώσεις, ὅλους οἱ ὁποῖοι φθάρθηκαν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἐσὺ ἡ ἐκλεκτὴ ὀλόκληρη καὶ ὠραία, πού ἦσουν γνωστὴ
στόν Θεό πρὶν ἀπὸ τὴν κτίση, μέ τὴ λαμπρότητα τῆς φωτο-
χυσίας σου κάνε φαιδρούς (λαμπρούς) αὐτοὺς πού σέ
ὑμνοῦν.

Γέννησες, Ἀγνή γιὰ τοὺς θνητούς, τοὺς ἀνθρώπους,
Θεὸ πού πῆρε σάρκα ἀπὸ τὰ ἀγνά αἱματά σου, ὁ ὁποῖος
λυτρῶνει ἀπὸ πολλά σφάλματα, αὐτοὺς πού σ'
ἐγκωμιάζουν μέ πόθο, καὶ σέ ὑμνοῦν, Μητέρα Παρθένε.

Ἡ λογικὴ φύση (τῶν Ἀγγέλων) ἱερουργεῖ, ὑπηρετεῖ,
Πανύμνητη, πρὸς χάριν αὐτοῦ πού ἀνέτειλε ἀπὸ σένα, τὸ
ἀνέκφραστο μυστήριον τῆς ἐγκυμοσύνης σου, στό ὁποῖο
μυήθηκε τώρα, Παμμακάριστη.

Ωιδὴ Ε΄. Ἀναστάσιμος.

Νύχτα ἀφώτιστη στοὺς ἀπίστους, Χριστέ, ἀλλά στοὺς

πιστοῖς φωτισμός, ἐν τῇ τρυφῇ τῶν θεῶν λόγων σου· διὰ τοῦτο πρὸς σέ ὀρθρίζω, καὶ ἀνυμνῶ σου τὴν Θεότητα».

Ἵπὲρ σῶν δούλων πιπράσκη Χριστέ, καὶ ῥαπισμὸν καρτερεῖς, ἐλευθερίας πρόξενον, τοῖς μελωδοῦσί σοι· πρὸς σέ ὀρθρίζω, καὶ ἀνυμνῶ σου τὴν Θεότητα.

Τῇ θεϊκῇ σου δυνάμει Χριστέ, δι' ἀσθενείας σαρκός, τὸν ἰσχυρὸν κατέβαλες, καὶ νικητὴν με θανάτου Σῶτερ, δι' Ἀναστάσεως ἀνέδειξας.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ἐγέννησας, Μήτηρ ἀγνή, σεσαρκωμένον ἐκ σοῦ, θεοπρεπῶς πανύμνητε, ἐπεὶ οὐκ ἔγνωσ ἄρρενος εὐνήν, ἀλλ' ἐξ ἀγίου κύεις Πνεύματος.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὅτε ἐν τοῖς ἀνόμοις, λογισθεῖς ὑψώθης ἐν τῷ Κρανίῳ, φωστῆρες ἐκρύπτοντο, καὶ διεκλονεῖτο ἡ γῆ, καὶ ναοῦ φαιδρότης ἐρράγη, Ἑβραίων δηλοῦσα τὴν ἐκπτώσιν.

Σὲ τὸν ἐξανελόντα, τοῦ τυράννου πᾶσαν τὴν δυναστείαν, ἰσχύϊ Θεότητος, τῆς ἀκαταλήπτου σου, καὶ νεκροῦς τῆ σῆ Ἀναστάσει, ἐγείραντα, ὕμνοις δοξάζομεν.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ τοῦ Βασιλέως, καὶ Θεοῦ πανύμνητε Θεοτόκε, τοῖς πίστει καὶ πόθῳ σε, ὕμνοις εὐφημοῦσιν ἀεὶ, ἰλασμὸν ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, τῶν παραπτωμάτων κατάπεμψον.

πιστούς ὑπάρχει φωτισμός στήν ἀπόλαυση τῶν θεϊκῶν λόγων σου· γι' αὐτό γιά σένα σηκώνομαι ἀπό τά χαράματα, καὶ ἀνυμνῶ τή Θεότητά σου.

Γιά χάρη τῶν δούλων σου πωλεῖσαι, Χριστέ, καί ὑπομένεις ῥαπισμα πού προξενεῖ τὴν ἐλευθερία, σ' αὐτούς πού ψάλλουν· γιά σένα σηκώνομαι ἀπό τά χαράματα καὶ ἀνυμνῶ τή Θεότητά σου.

Μέ τή θεϊκή σου δύναμη, Χριστέ, μέσα ἀπό τὴν ἀδυναμία τοῦ σώματος νίκησες τὸν ἰσχυρό, καί μέ ἀνέδειξες, Σωτήρα, νικητὴ τοῦ θανάτου μέ τὴν ἀνάσταση.

Θεοτοκίο.

Θεὸν γέννησες, Μητέρα ἀγνή, πού πῆρε σάρκα ἀπό σένα μέ τρόπο πού ἀρμόζει στὸν Θεό, Πανύμνητη· ἐπειδὴ δὲν γνώρισες ἀνδρικό κρεβάτι, ἀλλὰ κυοφορεῖς (ἐγκυμονεῖς) ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὅταν ὑψώθηκες στό Γολγοθᾶ, ἀφοῦ συγκαταλέχθηκες μεταξύ τῶν ἀνόμων, τότε τά ἄστρα κρῦβονταν καὶ ἡ γῆ συγκλονιζόταν καὶ ἡ ωραιότητα τοῦ Ναοῦ σχίσθηκε φανερόνοντας τὴν κατάπτωση τῶν Ἑβραίων.

Ἐσένα πού ἔβγαλες ἀπό τὴ μέση ὅλη τὴν ἐξουσία τοῦ τυράννου μέ τὴ δύναμη τῆς ἀκατανόητης Θεότητάς σου, καὶ ἀνέστησες νεκροῦς μέ τὴν Ἀνάστασή σου, σέ δοξάζουμε μέ ὕμνους.

Θεοτοκίο.

Μητέρα τοῦ Βασιλιᾶ καὶ Θεοῦ, πανύμνητη Θεοτόκε, σ' αὐτούς πού μέ πίστη καὶ πόθο σ' ἐγκωμιάζουν πάντα, στείλε μέ τίς ἰκεσίες σου συγχώρηση τῶν σφαλμάτων.

Τῆς Θεοτόκου.

Κλίμακα θεωρήσας, Ἰακώβ, πρὸς ὕψος ἔστηριγμένην, εἰκόνα μεμύηται, τοῦ ἀπειρογάμου σου· διὰ σοῦ γὰρ Θεὸς ἀνθρώποις, ὠμίλησε πάναγνε Δέσποινα.

Λύτρωσιν αἰώνιαν, διὰ σοῦ Παρθένε νῦν εὐρηκότες, προθύμως βοῶμέν σοι, τό, Χαῖρε Θεόνυμφε, καὶ τῷ σῶ φωτὶ γεγηθότες, πανύμνητε, ὕμνοις σε μέλπομεν.

Μόνην σε ὁ Νυμφίος, ἀκανθῶν ἐν μέσῳ κρίνον Παρθένε, εὐρῶν διαλάμπουσαν, ἀγνείας στυλπνότητι, καὶ φωτὶ τῷ τῆς παρθενίας, Πανάμωμε, νύμφην προσήκατο.

Ωιδὴ ΣΤ'. Ἀναστάσιμος.

«Ναυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιοτικῶν μελημάτων, συμπλόις ποντούμενος ἀμαρτίαις, καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προοριπτούμενος, ὡς Ἰωνᾶς Χριστὲ βοῶ σοι· ἐκ θανατηφόρου με βυθοῦ ἀνάγαγε».

Ἐμνημόνευόν σου, αἶ κατακλεισθεῖσαι τῷ ἄδη ψυχαί, καὶ ἐκλείπουσιν τῶν Δικαίων, καὶ παρὰ σοῦ σωτηριάν προσήχοντο, ἦν διὰ Σταυροῦ, Χριστὲ, παρέσχες τοῖς καταχθονίοις ἐπιβὰς ὡς εὐσπλαγχνος.

Πρὸς τὸν ἔμψυχόν σου, καὶ ἀχειροποίητον δόμον, λυθέντα παθήμασιν, ἐπιβλέψαι πάλιν χορὸς Ἀποστόλων ἀπήλπισεν, ἀλλ' ὑπὲρ ἐλπίδα προσκυνήσας, ἀνεγηγερμένον, πανταχοῦ ἐκήρυξε.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὅταν εἶδε ὁ Ἰακώβ τὴ σκάλα, πού ἔφθανε ψηλά στοὺς οὐρανοὺς, μάθαινε τό μυστήριον ὅτι θά ἔμενες ἄπειρη ἀπό γάμο· διότι μέσῳ σοῦ ὁ Θεὸς συναναστράφηκε μέ τοὺς ἀνθρώπους, πάναγνη Κυρία.

Ἔχοντας εὖρει τώρα αἰώνια λύτρωση διὰ σοῦ, Παρθένε, πρόθυμα φωνάζουμε σ' ἐσένα τό Χαῖρε, Νύμφη τοῦ Θεοῦ· καὶ χαίροντας μέ τό δικό σου φῶς, Πανύμνητη, σοῦ ψάλλουμε μέ ὕμνους.

Ἀφοῦ σέ βρῆκε ὁ Νυμφίος μόνη ὡς κρίνο ἀνάμεσα στά ἀγκάθια, νά λάμπεις μέ τὴ στυλπνότητα (λαμπρότητα) τῆς ἀγνότητος, καὶ μέ τό φῶς τῆς παρθενίας, Παναμόλυντη, σέ πῆρε ὡς Νύμφη.

Ωιδὴ ΣΤ'. Ἀναστάσιμος.

Πάσχοντας ἀπό ναυτία ἐξ αἰτίας τῆς τρικυμίας τῶν βιοτικῶν φροντίδων, καὶ καταποντιζόμενος μαζί μέ τίς ἀμαρτίες πού πλέουν μαζί μου, καὶ πέφτοντας στό στόμα τοῦ ψυχόλεθρου θηρίου, ὅπως ὁ Ἰωνᾶς, Χριστέ, σοῦ φωνάζω· βγάλε με ἀπό τό θανατηφόρο βυθό.

Σέ σκέπτονταν οἱ ψυχές τῶν δικαίων πού ἦταν κλεισμένες στόν ἄδη, καὶ κινδύνευαν νά χαθοῦν, καὶ προσεύχονταν, νά βροῦν ἀπό σένα σωτηρία, τὴν ὁποία πρόσφερες, ἀφοῦ κατέβηκες στά καταχθόνια ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἡ ὁμάδα τῶν Ἀποστόλων ἀπελπίσθηκε, ὅτι θά ἦταν δυνατό νά δεῖ τὸν ἔμψυχο καὶ ἀχειροποίητο ναό τοῦ σώματός σου, πού καταλύθηκε μέ τὰ παθήματα· ἀλλὰ ὅταν τὸν προσκύνησε ἀναστημένον παρ' ἐλπίδα, παντοῦ τὸν κήρυξε. Θεοτοκίον.

Θεοτοκίον.

Τοῦ ἀφράστου τόκου, σοῦ τῆς παναμώμου τὸν τρόπον, Παρθένε Θεόνυμφε, τοῦ δι' ἡμᾶς, τίς ἐρμηνεύσαι ἀνθρώπων δυνήσεται; ὅτι ὁ Θεὸς ἀπεριγράπτως, Λόγος ἐνωθεὶς σοι, σὰρξ ἐκ σοῦ ἐγένετο.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐν τῷ Σταυρῷ ὑψωθεὶς, Σωτὴρ ἐκουσίως, τὸ τοῦ ἐχθροῦ ἠχμαλώτευσας κράτος, ἐν τούτῳ προσηλώσας, τῆς ἁμαρτίας Ἀγαθὲ τὸ χειρόγραφον.

Ἐκ τῶν νεκρῶν ἀναστάς, Σωτὴρ ἐξουσία, συνήγειρας τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, ζῶν καὶ ἀφθαρσίαν, δωρησάμενος ἡμῖν ὡς φιλόανθρωπος.

Θεοτοκίον.

Ὅν ἔτεκες, Θεοτόκε, ἀνερμηνεύτως, Θεὸν ἡμῶν, δυσωποῦσα μὴ παύση, ῥυσθῆναι ἐκ κινδύνων, τοὺς ὑμνοῦντάς σε ἀγνή Ἀειπάρθενε.

Τῆς Θεοτόκου.

Νομικοὶ σε τύποι, καὶ τῶν Προφητῶν αἱ προρρήσεις, σαφῶς προεμήνυον, τεξομένην τὸν εὐεργέτην Ἀγνή πάσης κτίσεως, τὸν πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως, εὐηργετηκότα τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε.

Ξενωθέντα πάλαι, ἐξ ἐπιβουλῆς βροτοκτόνου, Ἀδάμ τὸν πρωτόπλαστον, τῆς ἐνθέου τοῦ Παραδείσου τρυφῆς, Ἀπειρόγαμε, αὐθις ἐπανήγαγες τεκοῦσα, τὸν ἐκ παραβάσεως ἡμᾶς ῥυσάμενον.

Ὁ βουλήσει θεία, δημιουργικῇ τε δυνάμει, τὸ

Τὸν τρόπο τῆς ἀνεκφραστοῦς γεννήσεως, γιὰ χάριμα Πανάμωμη Παρθένε Νύμφη τοῦ Θεοῦ, ποιὸς ἀπὸ τούτων ἀνθρώπων θὰ μπορέσει νὰ διηγηθεῖ; διότι ὁ Θεὸς Λόγος, χωρὶς νὰ περιοριθεῖ, ἀφοῦ ἐνώθηκε μ' ἐσένα, ἔγινε σάρκα ἀπὸ σένα.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἀφοῦ ὑψώθηκες στὸν Σταυρὸ, Σωτήρα, μὲ τὴ θέλησή σου, αἰχμαλώτισες τὴν ἐξουσία τοῦ ἐχθροῦ καρφώνοντας ἐπάνω σ' αὐτόν, τὸ γραμματίο τῆς ἁμαρτίας.

Ἀφοῦ ἀναστήθηκες, Σωτήρα, ἀπὸ τούτων νεκρῶν μὲ ἐξουσία, ἀνέστησες μαζί σου τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, δωρίζοντάς σ' ἐμᾶς ὡς φιλόανθρωπος ζωὴ καὶ ἀφθαρσία.

Θεοτοκίον.

Μὴ παύσεις, νὰ παρακαλεῖς, Θεοτόκε, τὸν Θεὸ μας πού γέννησες, νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ κινδύνους, αὐτοὶ πού σέ ὑμνοῦν, ἀγνή παντοτεινὴ Παρθένε.

Τῆς Θεοτόκου.

Τυπικὲς διατάξεις τοῦ νόμου καὶ οἱ προαναγγελίες τῶν Προφητῶν μὲ σαφήνεια προμνηνοῦσαν γιὰ σένα, ὅτι θὰ γεννήσεις, Ἀγνή, τὸν Εὐεργέτη ὅλης τῆς Κτίσεως, ὁ ὁποῖος πολλές φορές καὶ μὲ πολλοὺς τρόπους ἔχει εὐηργετήσει αὐτούς πού σέ ὑμνοῦν.

Τὸν πρωτόπλαστο Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος παλαιὰ ἀποξενώθηκε, Ἀγνή, ἀπὸ τῆ θεϊκῆ ἀπόλαυση τοῦ Παραδείσου, ἀπὸ ἐχθρικὴ ἐπίθεση φονικὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο, τὸν ἐπανεφέρεις, ἀφοῦ γέννησες, αὐτόν πού μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τὴν παράβαση.

Αὐτὸς πού μὲ θεϊκῇ βούληση καὶ δημιουργικῇ δυνάμει

πᾶν συστησάμενος ἐκ μὴ ὄντων, ἐκ τῆς γαστρὸς σου, Ἀγνή, προελήλυθε, καὶ τοὺς ἐν τῷ σκότει τοῦ θανάτου, θεαρχικωτάταις ἀστραπαῖς κατέλαμψεν.

Μικρά Συναπτή:
(Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).
Κοντάκιον.

Οὐκέτι τὸ κράτος τοῦ θανάτου, ἰσχύσει κατέχειν τοὺς βροτούς· Χριστὸς γὰρ κατῆλθε συντριβῶν, καὶ λύων τὰς δυνάμεις αὐτοῦ, δεσμεῖται ὁ Ἄιδης, Προφῆται συμφώνως ἀγάλλονται· ἐπέστη λέγοντες Σωτήρ, τοῖς ἐν πίστει, ἐξέρχεσθε οἱ πιστοὶ εἰς τὴν ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος.

Ἐτρεμε κάτωθεν τὰ καταχθόνια σήμερον, ὁ Ἄιδης καὶ ὁ θάνατος τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἡ γῆ ἐκλονεῖτο, πυλωροὶ δὲ Αἰδου ἰδόντες σε ἔπτηξαν, ἡ κτίσις δὲ πᾶσα σὺν τοῖς Προφήταις χαίρουσα ψάλλει σοι, ἐπινίκιον ᾠδὴν τῷ λυτρωτῇ ἡμῶν Θεῷ τῷ καταλύσαντι νῦν θανάτου τὴν δύναμιν. Ἀλαλάξωμεν καὶ βοήσωμεν τῷ Ἀδάμ, καὶ τοῖς ἐξ Ἀδάμ. Εὐλον τοῦτον εἰσήγαγεν· ἐξέρχεσθε οἱ πιστοὶ εἰς τὴν ἀνάστασιν.

Συναξάριον: (Τοῦ Μηναιίου).

Καταβασίαι:
(Συλλειτουργικόν. Σελίδες 56-79).
(Κατὰ τὴν ἑορταστικὴν περίοδον).
Ὡιδὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος.

Κάμινον Παῖδες, πυρίφλεκτον πάλαι,

δημιούργησε τὸ πᾶν ἀπὸ τοῦ μηδέν, προῆλθε ἀπὸ τὴν κοιλιὰ σου, Ἀγνή, καὶ καταφώτισε, αὐτοὺς ποὺ βρισκονταν στό σκοτάδι τοῦ θανάτου, μέ λάμψεις ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν Ὑψιστὴ Θεότητα.

Μικρὴ Συναπτή:
(Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).
Κοντάκιο.

Ποτέ πλέον ἡ δύναμη τοῦ θανάτου δὲ θά μπορέσει νὰ κατέχει τοὺς θνητούς· διότι ὁ Χριστὸς κατέβηκε συντριβόντας καὶ καταλύοντας τὶς Δυνάμεις του· ὁ ἄδης εἶναι δέσμιος· οἱ Προφῆτες ὁμόφωνα ἀγάλλονται λέγοντας· ἦλθε Σωτήρας σ' αὐτοὺς ποὺ ἦταν στό σκοτάδι· βγεῖτε οἱ πιστοί, νὰ δεῖτε τὴν Ἀνάσταση.

Οἶκος.

Ἐτρεμαν ἀπὸ κάτω σήμερα τὰ καταχθόνια, ὁ ἄδης καὶ ὁ θάνατος, τὸν ἕνα ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα· ἡ γῆ συγκλονιζόταν καὶ οἱ θυρωροὶ τοῦ ἄδη, ὅταν σέ εἶδαν ζάρωσαν. Καὶ ἡ Κτίσις ὅλη μαζί μέ τοὺς Προφῆτες χαίροντας ψάλλει ἐπινίκιο ὕμνο σ' ἐσένα τὸν λυτρωτῆ μας Θεό, ὁ ὁποῖος κατέλυσε τώρα τοῦ θανάτου τὴ δύναμη. Ἄς ἀλαλάξουμε, καὶ ἄς φωνάξουμε στοὺς καταγομένους ἀπὸ τὸν Ἀδάμ. Τό ξύλο (τοῦ Σταυροῦ) τὸν εἰσήγαγε (τὸν Ἀδάμ στὸν παράδεισο)· βγεῖτε οἱ πιστοί, νὰ δεῖτε τὴν Ἀνάσταση.

Συναξάριον: (Τοῦ Μηναιίου).

Καταβασίες:
(Συλλειτουργικό. Σελίδες 56-79).
(Ἀνάλογα μέ τὴν ἑορταστικὴ περίοδο).
Ὡιδὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος.

Οἱ νέοι παλαιὰ τὸ φλογισμένο καμίνι τὸ ἔκαναν νὰ

δροσοβολοῦσαν ὑπέδειξαν, ἕνα Θεὸν ἀνυμνοῦντες καὶ λέγοντες· ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος».

Ἐύλω νεκροῦται, Ἀδὰμ ἐκουσίως, παρακοὴν ἐργασάμενος, ὑπακοὴ δὲ Χριστοῦ ἀναπέπλασται· δι' ἐμὲ σταυροῦται γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὑπερένδοξος.

Σὲ ἀναστάντα, Χριστέ, ἐκ τοῦ τάφου, ἢ κτίσις πᾶσα ἀνύμνησε· σὺ γὰρ ζωὴν τοῖς ἐν ἄδη ἐξήγησας, τοῖς νεκροῖς ἀνάστασιν, τοῖς ἐν σκότει τὸ φῶς, ὁ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε θυγάτηρ, Ἀδὰμ τοῦ φθαρέντος, χαῖρε ἢ μόνη Θεόνυμφος, χαῖρε δι' ἧς ἢ φθορὰ ἐξωστράκισται, ἢ Θεὸν κυήσασα, ὃν δυσώπει Ἀγνή, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὁ ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀμαρτίας κέντρον ἀμβλύνας, καὶ τῆς Ἀδὰμ παραβάσεως, τὸ χειρόγραφον λύσας, λόγχη πλευρᾶς σου, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ τὴν πλευρὰν διανυγείς, καὶ ῥανίσιν αἵματος θείου, τὴν γῆν καθάρως τοῖς αἵμασι, τῆς εἰδωλομανίας καταχρανθεῖσαν, εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Τὸν πρὸ ἡλίου φωτισμόν, ἀνατέλλεις κόσμῳ Θεοκυῆτορ, Χριστὸν τοῦ σκότους ῥυσάμενον, καὶ

βγάζει δροσιὰ ἀνυμνώντας καὶ λέγοντας· ὁ ὑπερυψούμενος Θεὸς τῶν πατέρων καὶ ὑπερένδοξος.

Μέ τό ξύλο νεκρώθηκε ὁ Ἀδὰμ θεληματικά, γιατί ἔκανε παρακοή· ἀλλά μέ τὴν ὑπακοή τοῦ Χριστοῦ ἀναπλάσθηκε· διότι γιὰ χάρη μου σταυρώνεται ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ὑπερένδοξος.

Ἐσένα, Χριστέ, ὅταν ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο, ὅλη ἢ κτίση σέ ἀνύμνησε· διότι Ἐσύ παρήγαγες ὡς ἄνθος ζωὴ, γι' αὐτοὺς πού ἦταν στὸν ἄδη, δηλαδή γιὰ τοὺς νεκροὺς τὴν ἀνάσταση, γιὰ ὅσους ἦταν στό σκοτάδι τό φῶς, ὑπερένδοξε.

Θεοτοκίο.

Χαῖρε, θυγατέρα τοῦ Ἀδὰμ, ὁ ὁποῖος ἔπεσε στὴ φθορὰ· χαῖρε ἢ μόνη Νύμφη τοῦ Θεοῦ· χαῖρε ἐσύ, διὰ τῆς ὁποίας ἐξορίσθηκε ἢ φθορὰ, ἐσύ πού γέννησες τὸν Θεό, τὸν ὁποῖο ἰκέτευε θερμά, Ἀγνή, νά σωθοῦμε ὅλοι ἐμεῖς.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐσύ πού στόμωσες τό κεντρί τῆς ἀμαρτίας ἐπάνω στὸν Σταυρό, καὶ ἔσχισες τό γραμμάτιο τῆς παραβάσεως τοῦ Ἀδὰμ μέ τὴ λόγχη τῆς πλευρᾶς σου, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Κύριε, Θεέ τῶν Πατέρων μας.

Ἐσύ πού πληγώθηκες στὴν πλευρά, καὶ μέ τίς ρανίδες τοῦ θεϊκοῦ Αἵματός σου καθάρισες τὴ γῆ, πού μολύνθηκε μέ τὰ αἵματα τῆς μανίας τῶν εἰδώλων, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Κύριε Θεέ τῶν Πατέρων μας.

Θεοτοκίο.

Ἀνατέλλεις στὸν κόσμῳ, Θεογεννήτρια, τὸν φωτισμό πού ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ τὸν ἥλιο, δηλαδή τὸν Χριστό, ὁ

φωτίζοντα πάντας, θεογνωσία, εὐλογητὸς εἶ
κράζοντας· ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτόκου.

Πεποικιλμένον, διάχρυσον κόσμον σὲ
κεκτημένην ἠγάπησεν, ὁ πλαστουργός σου,
Παρθένε, καὶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν
Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Ῥύπτεται, Κόρη, τὸν ἄνθρακα πάλαι, ὁ Ἡσαΐας
δεξάμενος, συμβολικῶς τὸν σὸν τόκον θεώμενος,
τὸν ὑπερυψούμενον, τῶν Πατέρων Θεόν, καὶ
ὑπερένδοξον.

Σύμβολα πάλαι τοῦ θείου σου τόκου, θεῖοι
Προφῆται θεώμενοι, χαρμονικῶς ἀνυμνοῦντες
ἐκραύγαζον· ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν Πατέρων Θεός,
καὶ ὑπερένδοξος.

Ωιδὴ Η'. Αναστάσιμος.

«Ἄφλεκτος πυρὶ, ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα, βάτος
Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχῳ
Μωσεῖ, καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ, τρεῖς ἀναλώτους
ἐν πυρὶ, ὑμνωδοὺς ἔδειξε. Πάντα τὰ ἔργα, τὸν
Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας».

Ἄχραντος, Ἀμνός, λογικὸς ὑπὲρ τοῦ κόσμου,
σφαγιασθεὶς κατέπαυσε, τὰ κατὰ νόμον
προσφερόμενα, καθάρας τοῦτον χωρὶς
παραπτωμάτων ὡς Θεός, τὸν ἀεὶ κράζοντα· πάντα
τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

ὁποῖος λύτρωσε καὶ φωτίζει μέ τή θεογνωσία ὅλους, πού
κραυγάζουν, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν Πατέρων
μας.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἐσένα πού εἶχες κεντημένο ὀλόχρυσο στολισμό, σέ
ἀγάπησε, Παρθένε, ὁ Πλάστης σου καὶ Κύριος πού
ὑπερυψώνεται, ὁ Θεός τῶν πατέρων καὶ ὑπερένδοξος.

Καθαρίσθηκε παλαιά, Κόρη, ὁ Ἡσαΐας, ἀφοῦ δέχθηκε
τό ἀναμμένο κάρβουνο, βλέποντας συμβολικά τὸν Υἱό σου,
πού ὑπερυψώνεται, τὸν Θεό τῶν πατέρων καὶ ὑπερένδοξο.

Βλέποντας παλαιά τὰ σύμβολα τῆς θεϊκῆς σου γεννή-
σεως οἱ ἅγιοι Προφῆτες, ὑμνώντας χαρούμενα κραύγαζαν
ὁ ὑπερυψούμενος Θεός τῶν πατέρων καὶ ὑπερένδοξος.

Ωιδὴ Η'. Αναστάσιμος.

Ἡ ἄφλεκτος βάτος στό Σινᾷ πού ἦταν ἐνωμένη μέ τή
φωτιά, ἔκανε γνωστό τὸν Θεό στό βραδυγλωσσο καὶ
κακόηχο Μωυσῆ· καὶ τοὺς τρεῖς νέους ὁ ζῆλος τοῦ Θεοῦ
τούς ἀνέδειξε ὑμνωδοὺς ἀπείραχτους ἀπὸ τή φωτιά. Ὅλα
τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε
τον σέ ὅλους τοῦ αἰῶνες.

Τό ἀμόλυντο λογικὸ Ἄρνι, ὁ Χριστός, ἀφοῦ θυσία-
σθηκε γιὰ χάρη τοῦ κόσμου, κατάργησε τίς θυσίες, πού
προσφέρονταν σύμφωνα μέ τὸ Νόμο, ἀφοῦ καθάρισε ὡς
Θεός ἀπὸ τὰ παραπτώματα, αὐτόν ὁ ὁποῖος κράζει· ὅλα τὰ
ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τον
σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἄφθαρτος οὐκ οὔσα, πρὸ πάθους ἢ ληφθεῖσα, ὑπὸ τοῦ Κτίστου σάρξ ἡμῶν, μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἔγερσιν, ἀπρόσιτος τῇ φθορᾷ, κατεσκευάσθη, καὶ θνητοὺς καινουργεῖ κράζοντας· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σοῦ τὸ καθαρὸν, καὶ πανάμωμον Παρθένε, τὸ ῥυπαρὸν καὶ ἔμμυσον, τῆς οἰκουμένης ἀπεκάθηρε, καὶ γέγονας τῆς ἡμῶν, πρὸς τὸν Θεὸν καταλλαγῆς αἰτία Πάναγνε· πάντες διό σε, Παρθένε εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροαναστάσιμος.

Τὸν ὑπομείναντα ἐκουσίως τὰ πάθη, καὶ ἐν Σταυρῷ προσηλωθέντα βουλήσει, καὶ λύσαντα τὰς τοῦ ἄδου δυνάμεις, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν καταργήσαντα τοῦ θανάτου τὸ κράτος, καὶ ἀναστάντα ἐκ τοῦ τάφου ἐν δόξῃ, καὶ σώσαντα τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὸν μόνον εὐσπλαγχνον καὶ προαιώνιον Λόγον, τὸν ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου τεχθέντα, καὶ λύσαντα τὴν ἀρχαίαν κατάρα, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου.

Τῷ φέγγει τοῦ σου τοκετοῦ, τὴν οἰκουμένην,

Χωρὶς νὰ εἶναι ἄφθαρτο πρὸ τοῦ Πάθους τὸ σῶμα μας πού ἔλαβε ὁ Κτίστης, μετὰ τὸ Πάθος καὶ τὴν Ανάσταση ἔγινε ἀπλησίαστο ἀπὸ τὴ φθορά, καὶ ἀνακαινίζει τοὺς θνητοὺς πού κράζουν· ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Ἡ δική σου καθαρότητα καὶ τὸ γεγονός ὅτι εἶσαι ἀμόλυντη, Παρθένε, καθάρισε τὴ ρυπαρότητα καὶ τὴν ἀηδία τῆς οἰκουμένης, καὶ ἔγινες, Πάναγνη, αἰτία τῆς συμφιλιώσεώς μας μετὰ τὸ Θεό· γι' αὐτό, Θεοτόκε Παρθένε, ὅλοι σέ εὐλογοῦμε καὶ σέ ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Σταυροαναστάσιμος.

Αὐτόν πού ὑπέμεινε θεληματικὰ τὰ πάθη, καὶ μετὰ τὴ θέλησή του καρφώθηκε στὸν Σταυρό, καὶ διέλυσε τίς Δυνάμεις τοῦ ἄδου, ἱερεῖς ὑμνεῖτε τον, λαέ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Αὐτόν πού κατάργησε τὴ δύναμη τοῦ θανάτου, καὶ ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸν τάφο μετὰ δόξα, καὶ ἔσωσε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἱερεῖς ὑμνεῖτε τον, λαέ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Τὸν μόνο εὐσπλαγχνον καὶ προαιώνιο Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τώρα τελευταῖα γεννήθηκε ἀπὸ Παρθένο, καὶ ἔλυσε τὴν ἀρχαία κατάρα, ἱερεῖς ὑμνεῖτε τον, λαέ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τῆς Θεοτόκου.

Μετὰ τὸ φῶς τῆς δικῆς σου γεννήσεως, Θεογεννήτρια,

Ξενοπρεπῶς ἐφώτισας, Θεογεννήτορ· τὸν γὰρ ὄντως Θεόν, ἀγκάλαις φέρεις ταῖς σαῖς, καταλαμπρύνοντα πιστούς, τούς ἀεὶ κράζοντας· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἕμνουῦμεν Ἄγνη, εὐσεβῶς τὴν σὴν γαστέρα, τὴν τὸν Θεὸν χωρήσασαν, ἀνερμηνεύτως σωματούμενον, τὸν δόντα πᾶσι πιστοῖς, θεογνωσίας φωτισμόν, τοῖς ἀεὶ κράζουσι· πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτὸς σου ταῖς μαρμαρυγαῖς, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, φωτοειδεῖς ἀπέργασαι, φωτογεννήτορ Θεοτόκε ἄγνη· φωτὸς γὰρ ὤφθης σκηνή, καταφαιδρύνουσα φωτὶ τοὺς ἀεὶ κράζοντας· πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τιμιωτέρα.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 39-40).

Ωιδὴ Θ'.

«Μὴ τῆς φθορᾶς διαπείρα κυφορήσασα, καὶ παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανείσασα, Μητέρα ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου Πλαστοργοῦ σου, σὲ μεγαλύνομεν».

Οἱ τῇ Θεότητι πάθη προσεφαρμόζοντες, ἐπιστομίζεσθε πάντες ἀλλοτριόφρονες· Κύριον δόξης γὰρ, σαρκὶ ἐσταυρωμένον, ἀσταύρωτον δὲ

φώτισες παράξενά τὴν οἰκουμένην· διότι κρατεῖς στίς ἀγκάλαις σου τὸν ἀληθινὸ Θεόν, ὁ ὁποῖος κάνει λαμπρούς τοὺς πιστούς, πού φωνάζουν πάντοτε· ὅλα τὰ ἔργα τὸν Κύριο ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἕμνουῦμε, Ἄγνη μέ εὐσέβεια τὴν κοιλιὰ σου, ἡ ὁποία κατὰ τρόπον ἀνεξήγητο χώρεσε τὸν Θεόν, πού πῆρε σῶμα, ὁ ὁποῖος ἔδωσε τὸν φωτισμὸ τῆς θεογνωσίας σὲ ὅλους τοὺς πιστούς, οἱ ὁποῖοι κραυγάζουν πάντοτε· ὅλα τὰ ἔργα τὸν Κύριο ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Μέ τίς λάμπεις τοῦ φωτὸς σου κάνε ὁμοίους μέ φῶς, αὐτούς πού σὲ ὑμνοῦν, φωτογεννήτρια Θεοτόκε ἄγνη· διότι φάνηκες σκηνή (κατοικία) τοῦ φωτὸς, πού καταλαμπρύνει αὐτούς πού πάντοτε φωνάζουν· ὅλα τὰ ἔργα τὸν Κύριο ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 39-40).

Ωιδὴ Θ'.

Ἔσὺ πού κυφορήσες (ὑπῆρξες ἔγκυος) χωρὶς πείρα φθορᾶς, καὶ δάνεισες σάρκα στὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού κατέχει ὅλες τίς τέχνες, Μητέρα δίχως ἄνδρα, Παρθένε Θεοτόκε, ὑπῆρξες δοχεῖο αὐτοῦ πού δέν συγκρατεῖται ἀπὸ τίποτε, χῶρος πού φιλοξένησες τὸν ἄπειρο Πλαστοργό σου, σὲ μεγαλύνουμε.

Ἔσεῖς πού ἀποδίδετε πάθη στή Θεότητα, ἀποστομωθεῖτε ὅλοι οἱ ἑτερόδοξοι· διότι τὸν Κύριο τῆς δόξας πού σταυρώθηκε σαρκικά, ἀλλά ἔμεινε ἀσταύρωτος

φύσει, τῇ θεία, ὡς ἐν δύο, ἕνα φύσεσι
μεγαλύνομεν.

Οἱ τῶν σωμάτων τὴν ἔγερσιν ἀθετήσαντες,
πρὸς τὸ Χριστοῦ πορευθέντες μνήμα διδάχθητε, ὅτι
νεκρῶνται, καὶ ἐγήγερται πάλιν, ἡ σὰρξ τοῦ
ζωοδότου, εἰς πίστωσιν ἐσχάτης Ἀναστάσεως, ἣν
ἐλπίζομεν.

Τριαδικόν.

Οὐ θεοτήτων Τριάδα, ἀλλ' ὑποστάσεων, οὐδὲ
Μονάδα προσώπων, ἀλλὰ Θεότητος, σέβοντες, τέ
μνομεν, τοὺς ταύτην διαιροῦντας, συγχέομεν δὲ
πάλιν, τοὺς σύγχυσιν τολμῶντας, κατὰ ταύτης, ἣν
μεγαλύνομεν.

Σταυροαναστάσιμος.

Φῶς ἐκ φωτός, Πατρικῆς ἀπαύγασμα δόξης,
ἀχρόνως ἐκλάμψαν, ὡς ἐν σκότει τῷ βίῳ, τῷ
ἀνθρωπίνῳ Χριστὸς ἔλαμψε, καὶ τὸ διῶκον
ἀπήλασε σκότος, ὃν ἀκαταπαύστως οἱ πιστοὶ
μεγαλύνομεν.

Πάθη σαρκός, καὶ ἰσχὺν Θεότητος, ἐν Χριστῷ
καθορῶντες, οἱ φρονοῦντες τὴν μίαν, σύνθετον
φύσιν αἰσχυνέσθωσαν· ὁ γὰρ αὐτὸς ὡς μὲν
ἄνθρωπος θνήσκει, ὡς δὲ τοῦ παντός Δημιουργὸς
ἐξάνίσταται.

Θεοτοκίον.

Πλήν σου Θεόν, οὐ γινώσκω ἕτερον, ἡ
Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐξ ἔθνων με ἀπίστων, οἰκειάν
νύμφην ἐκλεξάμενον· δίδου οὖν Λόγε πιστοῖς
σωτηρίαν, σὲ τῆς κησάσης πρεσβείαις, ὡς

ὡς πρὸς τὴ θεία φύση, τὸν μεγαλύνουμε ὡς ἕνα μὲ δύο φύ-
σεις.

Ἔσεῖς πού ἀπορρίψατε τὴν ἀνάστασι τῶν σωμάτων,
πηγαίνετε στό μνήμα τοῦ Χριστοῦ καὶ διδάχθεῖτε, ὅτι νε-
κρῶθηκε καὶ ἀναστήθηκε πάλι ἡ σὰρκα τοῦ Ζωοδότου, ὡς
ἀπόδειξη τῆς τελευταίας ἀναστάσεως, στήν ὁποία
ἐλπίζουμε.

Τριαδικό.

Σεβόμενοι ὄχι τρεῖς θεότητες, ἀλλὰ τρία πρόσωπα, οὔτε
μονάδα προσώπων ἀλλὰ Θεότητος, ἀποκόπτουμε αὐτοὺς
πού διαιροῦν τὴν Ἁγία Τριάδα, καὶ ἀφ' ἑτέρου προκαλοῦμε
σύγχυση σ' αὐτοὺς πού τολμοῦν νά μιλοῦν γιά σύγχυση
στήν ἁγία Τριάδα, τὴν ὁποία μεγαλύνουμε.

Σταυροαναστάσιμος,.

Ὡς φῶς ἀπό φῶς, ὡς ἀνταύγεια τῆς πατρικῆς δόξας,
πού ἀνέτειλε προαιώνια, ἔλαμψε ὁ Χριστός στήν
ἀνθρώπινη ζωὴ σάν σέ σκοτάδι, καὶ ἀπομάκρυνε τό σκο-
τάδι πού τὴν ἀκολουθοῦσε· αὐτὸν ἀκατάπαυστα μεγαλύ-
νουμε οἱ πιστοί.

Βλέποντας τά Πάθη τοῦ σώματος καὶ τὴ δύναμη τῆς
Θεότητος στόν Χριστό, αὐτοὶ πού πιστεύουν σέ μία σύνθε-
τη φύση του (οἱ μονοφυσιτες), ἄς ντρέπονται, διότι ὁ ἴδιος
ὡς ἄνθρωπος βέβαια πεθαίνει, ἀλλὰ ὡς Δημιουργὸς τοῦ
παντός ἀναστήνεται.

Θεοτοκίο.

Ἡ Ἐκκλησία φωνάζει σ' ἐσένα, ἄλλον Θεό δέν γνωρίζω
ἐκτός ἀπό σένα, ὁ ὁποῖος μὲ διάλεξες ἀπό τὰ ἄπιστα ἔθνη
ὡς Νύμφη δική σου· δίνε λοιπόν, Λόγε τοῦ Θεοῦ, τὴ σωτη-
ρία στοὺς πιστοὺς μὲ τίς πρεσβείες αὐτῆς πού σέ γέννησε,

εὐσπλαγχνος.

Τῆς Θεοτόκου.

Χαρᾶς ἡμῖν αἰωνίου πρόξενος καὶ εὐφροσύνης ἐδείχθης, ἀειπάρθενε Κόρη, τὸν Λυτρωτὴν κυοφορήσασα, τὸν ἀληθεία καὶ Πνεύματι θείῳ, τοὺς αὐτὸν τιμῶντας, ὡς Θεὸν ἐκλυτρούμενον.

Ψάλλων Δαυῖδ σὸς προπάτωρ Πάναγνε, σὲ κιβωτὸν ὀνομάζει, ἀγιάσματος θείου, ὑπερφυῶς Θεὸν χωρήσασαν, τὸν ἐν πατρώοις καθήμενον κόλποις, ὃν ἀκαταπαύστως οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ὡς ἀληθῶς ὑπερτέρα πέφυκας, πάσης τῆς κτίσεως Κόρη· τὸν γὰρ κτίστην τῶν ὅλων, σωματικῶς ἡμῖν ἐγέννησας· ὅθεν ὡς Μήτηρ τοῦ μόνου Δεσπότη, φέρεις κατὰ πάντων ἀρχικῶς τὸ ἐκνίκημα.

Μικρὰ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40).

Ἐξαποστειλάρια Ἀναστάσιμα: Α΄.- ΙΑ΄.

(Οκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Καὶ τῆς ἑορτῆς. Ἄν ὑπάρχει).

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ἀνέστη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν, λύσας θανάτου τὰ δεσμά· εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον.

Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν, προσκυνοῦντες οὐ

ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἀναδείχθηκες γιὰ μᾶς αἰτία αἰώνιας χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, Κόρη, παντοτεινὴ Παρθένη, ἐπειδὴ γέννησες τὸν Λυτρωτὴν, ὁ ὁποῖος λυτρώνει μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, αὐτοὺς πού τὸν τιμοῦν ὡς Θεό.

Ψάλλοντας ὁ Δαυῖδ ὁ Προπάτοράς σου, Πάναγνη, σὲ ὀνομάζει κιβωτό τοῦ θεϊκοῦ ναοῦ, πού χώρεσες ὑπερφυσικά τὸν Θεό, πού κάθεται στίς πατρικές ἀγκάλες τὸν ὅποιο μεγαλύνουμε οἱ πιστοὶ ἀκατάπαυστα.

Ἀληθινὰ ὑπῆρξες ἀνώτερη ἀπὸ ὅλη τὴν κτίση, Κόρη· διότι γέννησες γιὰ μᾶς μὲ σῶμα τὸν Κτίστη τῶν πάντων· γι' αὐτό ὡς Μητέρα τοῦ μοναδικοῦ Κυρίου κατέχεις ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴ ὑπεροχὴ ἀπέναντι ὅλων.

Μικρὴ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40).

Ἐξαποστειλάρια Ἀναστάσιμα: Α΄.- ΙΑ΄.

(Οκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Καὶ τῆς ἑορτῆς. Ἄν ὑπάρχει).

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἀφοῦ ἔλυσε τὰ δεσμά τοῦ θανάτου. εὐαγγελίζου γῆ χαρὰ μεγάλη, ὑμνεῖτε, οὐρανοὶ τοῦ Θεοῦ τὴ δόξα.

Ἀφοῦ εἶδαμε τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ἅς προσκυνήσουμε τὸν ἅγιο Κύριο Ἰησοῦ, τὸν μόνον ἀναμάρτητο.

Δέν παύουμε, νὰ προσκυνοῦμε τοῦ Χριστοῦ τὴν

παυόμεθα· αὐτὸς γὰρ ἡμᾶς ἔσωσεν, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, ἅγιος Κύριος Ἰησοῦς, ὁ δεῖξας τὴν ἀνάστασιν.

Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ, περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν; δι' ἡμᾶς Θεὸς ἐν ἀνθρώποις, διὰ τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν, ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, πρὸς τοὺς ἀχαρίστους ὁ Εὐεργέτης, πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους ὁ Ἐλευθερωτής, πρὸς τοὺς ἐν σκότει καθημένους, ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ τὸν Σταυρόν ὁ ἀπαθής, ἐπὶ τὸν Ἄϊδην τὸ φῶς, ἐπὶ τὸν θάνατον ἢ ζωὴ, ἢ Ἀνάστασις διὰ τοὺς πεσόντας, πρὸς ὃν βοήσωμεν, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Πύλας Ἄϊδου συνέτριψας Κύριε, καὶ θανάτου τὸ κράτος κατήρησας, τῇ κραταιᾷ δυνάμει σου, καὶ συνήγειρας νεκρούς, τοὺς ἀπ' αἰῶνος ἐν σκότει καθεύδοντας, τῇ θείᾳ καὶ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει σου, ὡς Βασιλεὺς τοῦ παντός, καὶ Θεὸς παντοδύναμος.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ, ὅτι συνήγειρε νεκρούς, ἐκ τῶν τοῦ Ἄϊδου ἀλύτων δεσμῶν, καὶ ἐδώρησατο τῷ κόσμῳ ὡς Θεός, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος

Ἐξαστράπτων Ἄγγελος, ἐν τῷ λίθῳ ἐκάθητο τοῦ Ζωοδόχου μνήματος, καὶ Γυναιξὶ Μυροφόροις εὐηγγελίζετο λέγων· ἀνέστη ὁ Κύριος, καθὼς προεῖπεν ὑμῖν, ἀπαγγείλατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, τῷ δὲ κόσμῳ πα ρέχει, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀνάστασις· διότι αὐτὸς μᾶς ἔσωσε ἀπὸ τῆς ἀνομίας μας, ὁ ἅγιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς, πού μᾶς ἔδειξε τὴν ἀνάστασις.

Τί νὰ ἀνταποδώσουμε στὸν Κύριο γιὰ ὅλα, ὅσα μᾶς ἔδωσε; Γιὰ μᾶς ἦλθε ὁ Θεὸς ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Γιὰ τὴ φύση μας πού εἶχε διαφθαρεῖ, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐγένε ἀνθρωπος, καὶ κατοίκησε μαζί μας· πρὸς τοὺς ἀχαρίστους ἦλθε ὁ εὐεργέτης· πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους ὁ ἐλευθερωτής· πρὸς ἐκείνους πού κάθονταν στό σκοτάδι ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης· ἐπάνω στὸν Σταυρό ὁ ἀπαθής· στὸν ἄδη τὸ φῶς· στὸν θάνατο ἢ ζωὴ ἢ ἀνάστασις γιὰ ὅσους ἔπεσαν· πρὸς αὐτόν ἄς κραυγᾶσουμε· Θεέ μας, δόξα σοι.

Κύριε, συνέτριψες τίς πύλες τοῦ Ἄϊδη, καὶ κατήρησες τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου μέ τὴν πανίσχυρη δυνάμη σου, καὶ ἀνέστησες τοὺς νεκρούς πού κοιμῶνταν αἰώνια στό σκοτάδι μέ τὴ θεϊκὴ καὶ ἐνδοξη Ἀνάστασή σου, ὡς Βασιλιάς τοῦ παντός καὶ Θεὸς παντοδύναμος.

Ἐλᾶτε, νὰ σκιρτήσουμε ἀπὸ ἀγαλλίση καὶ εὐφροσύνη ἐξ αἰτίας τοῦ Κυρίου γιὰ τὴν Ἀνάστασή του· διότι ἀνέστησε μαζί του τοὺς νεκρούς ἀπὸ τὰ ἄλυτα δεσμά τοῦ ἄδη, καὶ δώρισε στὸν κόσμο ὡς Θεὸς ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀστραφτερός Ἄγγελος καθόταν ἐπάνω στὸν λίθο τοῦ ζωοδόχου μνήματος, καὶ στίς Μυροφόρες γυναῖκες ἀνήγγελλε χαρμόσυνο ἄγγελμα λέγοντας· ἀναστήθηκε ὁ Κύριος, ὅπως σᾶς εἶπε ἐκ τῶν προτέρων· ἀναγγείλετε στοὺς Μαθητές του, ὅτι προπορεύεται πρὶν ἀπὸ σᾶς στὴ Γαλιλαία· καὶ στὸν κόσμο προσφέρει τὸ μέγα ἔλεος.

<p>Τί ἀπεδοκιμάσατε τὸν λίθον τὸν ἀκρογωνιαῖον, ᾧ παράνομοι Ἰουδαῖοι; Οὗτός ἐστιν ὁ λίθος, ὃν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν Σιών, ὁ ἐκ πέτρας πηγάσας ἐν ἐρήμῳ τὸ ὕδωρ, καὶ ἡμῖν ἀναβλύζων ἐκ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ ἀθανασίαν, οὗτός ἐστιν ὁ λίθος, ὁ ἐξ ὄρους Παρθενικοῦ ἀποτμηθεὶς, ἄνευ θελήματος ἀνδρός, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἐρχόμενος ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, πρὸς τὸν Παλαιὸν τῶν ἡμερῶν, καθὼς εἶπε Δανιήλ, καὶ αἰώνιος αὐτοῦ ἡ Βασιλεία.</p> <p>Δόξα... Ἐωθινόν. Α΄.- ΙΑ΄. (Ὁκτώηχος. Σελίδες 203-213). (Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου). Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 43-44). Μεγάλη Δοξολογία: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 51-52,-53). Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 53-54,-56). Ἀναγνώσματα.</p>		<p>Γιατί ἀπορρίψατε τὸν θεμέλιο λίθο, παράνομοι Ἰουδαῖοι; Αὐτός εἶναι ὁ λίθος πού ἔβαλε στήν Ἱερουσαλήμ ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος πήγασε στήν ἔρημο τὸ νερό, καὶ γιὰ μᾶς ἀναβλύζει ἀπὸ τὴν πλευρά του ἀθανασία· αὐτός εἶναι ὁ λίθος πού κόπηκε ἀπὸ παρθενικό ὄρος χωρὶς θέλημα ἀνδρός, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου (ὁ Θεάνθρωπος), ὁ ὁποῖος ἔρχεται ἐπάνω σὲ νέφη τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὸν ἀρχαιότερο ἀπὸ τὸ χρόνο (τὸν Πατέρα), καθὼς εἶπε ὁ Δανιήλ, καὶ ἡ Βασιλεία του εἶναι αἰώνια.</p> <p>Δόξα... Ἐωθινό. Α΄.- ΙΑ΄. (Ὁκτώηχος. Σελίδες 203-213). (Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου). Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη... (Συλλειτουργικό. Σελ. 43-44). Μεγάλη Δοξολογία: (Συλλειτουργικό. Σελίς 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 51-52,-53). Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 53-54,-56). Ἀναγνώσματα.</p>
--	--	--